

SOPOTNIK ZOLTÁN

Kávészó balra

Regényhős, véletlenek
foglya. Eső, szegénység,
tartalékon vagyok.
Idegileg eső, tartalék.

Az első kávézó balra,
ami tulajdonképpen
kocsmá, ott vártunk
egyszer Tündivel
Cappára, akinek a katonai
eskü csak a haját vágta le.

A kávé és unikum mögött
felsorakoztak az évek,
majd Tündi, Cappa
élettársa váratlanul megőrült.
Semmi különös, szimpla
eljárása az agynak.
Gyógyszert, meg levegőt
lehet venni rá.

Állítólag az esély már ott
volt régóta, mozgott
benn a ferde biokémia.

Néha, minden ok nélkül
meztelenre vetkőzött,
polgármesteri hivatalban,
szigorú házibulikon,
hentesnél. Pardon.

Szerintem csak fontos
szeretett volna lenni.
Fontos szeretet.
Ennyi. Ilyenkor még
egy angyal is lámpa-
lázás lesz.

Az igyekezettől lenőtt
hajáról a festék.
Pár foga kiesett.
Szimplán elvezették,
azt mondták,
bársonyos szanatórium.
Ellenőrökkel néha
kimehet.

Cappa halála után
meg akartam keresni.
Úgy se mer elmenni
hozzá senki, gondoltam.
Nem mentem sehova.
Nem száradt le a lábam.

Bonyolult arányok

Sovány árnyék egy
kisfiú mögött. Mintha
rá akarna ugrani.
Akár egy betegség.
19 meg még két szám.
Azóta ijesztgeti, csak
azóta belülről.

A tükörben alig látszik
anyuka.
Apuka fordítva
beszél.

Képek felülnézetből.
Nem tartanak össze
semmi fontosat.

A kert az erdőszélig
végtelen csík. Szeretet.
Akadály- és kifutópálya.

Mi az, hogy felnőtt
férfi?

Mi az, hogy végig
roncsokból építkezett?